

Arrest

nr. 344 058 van 31 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 17 februari 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 13.01.2025 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

Op 13.01.2025 (datum ontvangst gemeente Steenokkerzeel) dient betrokkene onderhavige aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in. Uit de studie van zijn administratief dossier is echter gebleken dat er op 23.01.2024 aan betrokkene een inreisverbod voor het Schengengrondgebied van 8 (acht) jaar betekend werd. Dit inreisverbod verbiedt betrokkene zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van acht jaar. Dit inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Het inreisverbod vormt een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Europese Unie te vergroten door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode, na de verwijdering van betrokkene, hij niet legaal zal terugkomen naar België. Door het zich onttrekken aan de rechtgevolgen van een inreisverbod zou aan bovenstaande doelstelling afbreuk worden gedaan. Betrokkene mag aldus geen voordeel halen uit het niet naleven van de terugkeerverplichting (H.v.J., arrest C225/16 Ouhrami 26.07.2017, R.v.S, arrest 245.654 van 07.10.2019). Bovendien, ook al heeft u het grondgebied niet verlaten, bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest RVS n° 240 394 van 11.01.2018).

De terugkeerrichtlijn van de Europese Unie (Richtlijn 2008/15) verzet zich niet tegen een praktijk die inhoudt dat een verblijfsaanvraag niet in aanmerking wordt genomen en dit op de enkele grond dat betrokkene de toegang tot het grondgebied verboden is (H.v.J., arrest C-82/6 K.A. van 08.05.2018; R.v.S arrest 245.654 van 07.10.2019). Zijn aanvraag 9bis wordt omwille van dit inreisverbod dan ook niet in aanmerking genomen (RvS nr. 245.654, 7 oktober 2019; RvS nr. 249.734 van 5 februari 2021; RvS nr. 249.735 van 5 februari 2021)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna :de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het wordt als volgt uiteengezet:

"Eerste onderdeel

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet, ingediend op 13 januari 2025 'zonder voorwerp'.

Als reden wordt opgegeven dat betrokkene onder een inreisverbod staat en dat betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied mag bevinden.

Er bestaat geen rechtsbasis voor de afwijzing van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet.

Artikel 7, 1° alinea, 12° vreemdelingenwet creëert de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, maar niet voor de afwijzing van artikel 9bis vreemdelingenwet.

Artikel 74/12 vreemdelingenwet is evenmin een rechtsbasis om een aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet af te wijzen.

Dit artikel handelt enkel over de mogelijkheid van de minister of zijn gemachtigde om een inreisverbod op te heffen.

Dit heeft geen betrekking op de afwijzing van een artikel 9bis vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat de beslissing stelt laten geen van beide artikels 7 en 74/12 toe te stellen dat betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied mag bevinden.

Dat staat niet in die artikels.

De beslissing is in die zin niet zorgvuldig genomen.

Tweede onderdeel

De beslissing verklaart de aanvraag conform artikel 9bis Verblijfswet 'zonder voorwerp'.

Artikel 9bis Verblijfswet laat niet toe de aanvraag 'zonder voorwerp' te verklaren.

Hiervoor is er geen rechtsbasis.

Artikel 9bis Verblijfswet laat enkel toe een aanvraag onontvankelijk of gegrond te verklaren, maar niet 'zonder voorwerp'.

De beslissing is verder niet zorgvuldig genomen.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsartikels.

Derde onderdeel

Met betrekking tot de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet erop gewezen worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient onderzocht te worden in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Voormeld artikel 9bis luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. Dat vooraf en als algemeen principe wordt gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1/ wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2/ wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer dient onderzocht te worden of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoeker wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Verzoeker stelt dat er geen juridische grondslag aanwezig is om een aanvraag gebaseerd op voormeld artikel 9bis Verbljfwet zomaar en zondermeer “zonder voorwerp” te verklaren.

De gemachtigde van de Minister liet na de aanvraag inhoudelijk te beoordelen en te motiveren waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde kon niet volstaan met een loutere vaststelling dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod zodat zijn aanvraag zonder voorwerp moet worden beschouwd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 — verweerder verwijst er ook naar - geoordeeld dat “Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 dus

voort(vloeit) dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten". (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punten 42 tot en met 53). In datzelfde arrest heeft het Hof erop gewezen dat het niet aan de lidstaten toekomt om te beoordelen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, C- 225/16, punt 40). Het Hof preciseert dat "indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht" (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punt 41). Verder stelt het Hof dat "Daaruit volgt dat het onregelmatig verblijf van betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een derde land, inde zin van artikel 3, punt3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven." (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punt 49).

Aangezien uit dit arrest voortvloeit dat het aan verzoeker opgelegde inreisverbod op heden nog geen rechtsgevolgen teweeg brengt nu hij het Rijk niet heeft verlaten, kan dit inreisverbod evenmin een invloed hebben op het belang van verzoeker bij onderhavige vordering.

Het onrechtmatig verblijf van verzoeker wordt beheerst door het terugkeerbesluit, m.a.w. de bevelen om het grondgebied te verlaten en niet door het inreisverbod (HvJ, 4 april 2017, C- 225/16, Ouhrami, par. 49).

Voormeld arrest Ouhrami heeft duidelijk gesteld dat het inreisverbod pas in werking treedt en zijn rechtsgevolgen zal ressorteren wanneer de persoon in kwestie daadwerkelijk het Schengengrondgebied heeft verlaten.

Enige rechtsgevolgen komen aansluitend niet tot stand voor het vertrek van de persoon.

Het inreisverbod kan maar één rechtsgevolg hebben: het verhinderen van terugkeer / een nieuwe binnenkomst in de Schengengrenzzone.

in 2020 verscherpte het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak JZ (HvJ 17 september 2020, C-806/18) op dat vlak haar rechtspraak door duidelijk te stellen dat:

"Voor het ingaan van een dergelijk verbod wordt verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten. Daaruit volgt dat het illegale verblijf van een onderdaan van een derde land tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas rechtsgevolgen teweegbrengt vanaf het tijdstip dat die onderdaan het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaat. In een dergelijke situatie kan de betrokkene niet worden bestraft wegens schending van een inreisverbod, aangezien een dergelijke schending nu juist ontbreekt (...) [Een inreisverbod [heeft] (...) geen gevolgen wanneer de terugkeerverplichting niet wordt nagekomen, zodat het niet kan worden geacht te zijn geschonden in een situatie als in het hoofdgeding, waarin de betrokkene het grondgebied van de lidstaten nooit heeft verlaten".

Conclusie

Bijgevolg zou een inreisverbod geen enkele uitwerking en rechtsgevolgen mogen hebben zolang verzoeker België en Schengen niet verlaat.

Nergens in de vreemdelingenwet kan worden gelezen dat er geen humanitaire aanvraag kan worden ingediend tijdens een illegaal verblijf op het grondgebied.

Door aldus de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren omdat aan verzoeker een inreisverbod werd betekend en zonder zijn aanvraag te beoordelen in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, maakt verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk."

2.2.1. Verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt zonder voorwerp verklaard omdat hij onder inreisverbod staat.

In een eerste middelonderdeel betoogt verzoeker dat er geen rechtsbasis bestaat voor de afwijzing van zijn aanvraag.

In het tweede en derde middelonderdeel stelt hij dat een aanvraag slechts onontvankelijk of ongegrond kan worden bevonden, maar dat er geen rechtsbasis bestaat voor het “zonder voorwerp” verklaren ervan, zodat de aanvraag inhoudelijk had moeten worden beoordeeld.

In het derde middelonderdeel betoogt verzoeker nog dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie voortvloeit dat het inreisverbod pas rechtsgevolgen resorteert wanneer hij daadwerkelijk het Schengengrondgebied heeft verlaten. Hij concludeert dat een inreisverbod geen enkele uitwerking en rechtsgevolgen mogen hebben zolang verzoeker België en het Schengengrondgebied niet verlaat.

2.2.2. Verzoeker betwist niet dat hem op 23 januari 2024 een inreisverbod voor de duur van acht jaar werd betekend en evenmin dat dit niet werd opgeheven of opgeschort.

Artikel 1, §1, 8° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) definieert het inreisverbod als *“de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”*.

Artikel 74/11, §3 van dezelfde wet bepaalt dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat het niet kan ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

Met andere woorden: vanaf de betekening van het inreisverbod wordt niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk verboden. Enkel het toekennen van de internationale bescherming overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen.

Uit deze bepalingen volgt wel degelijk dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van voormeld artikel 9bis kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan de eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie mutatis mutandis: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

Verzoeker kan verder niet worden bijgetreden in zoverre hij op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie stelt dat dit inreisverbod hem pas kan worden tegengeworpen wanneer hij het grondgebied verlaten heeft.

In antwoord op een prejudiciële vraag heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest *Ouhrami* gesteld *“dat artikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod als bedoeld in deze bepaling, die in principe niet meer dan vijf jaar bedraagt, moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”*. Daarmee heeft het Hof enkel uitspraak gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop het inreisverbod is uitgevaardigd dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten dan wel vanaf enig ander tijdstip. Uit het voornoemde arrest van het Hof kan echter, anders dan verzoeker voorhoudt, niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van het voormelde arrest *Ouhrami* integendeel dat een eventueel inreisverbod een middel vormt *“om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten”* en in punt 52 dat aan deze doelstelling *“afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”*.

Het arrest *JZ* waarnaar verzoeker ook verwijst heeft enkel betrekking op de strafbaarstelling van een illegaal verblijf van een derdelander jegens wie de stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure zijn doorlopen zonder dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten. Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelt in dit arrest dat, in een situatie waarin de betrokkene het gastland na de vaststelling van het terugkeerbesluit niet heeft verlaten en aan de daarbij opgelegde terugkeerverplichting bijgevolg nooit is voldaan, deze betrokkene zich bevindt in een illegale situatie die voortvloeit uit een oorspronkelijk illegaal verblijf en niet uit een later illegaal verblijf dat het gevolg is van een

overtreding van een inreisverbod in de zin van artikel 11 van richtlijn 2008/115. Het arrest JZ houdt derhalve niet in dat bij de beoordeling van een aanvraag (in dat dat geval om gezinshereniging) geen rekening zou kunnen worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod, enkel omdat de aanvrager het grondgebied van de Unie nog niet heeft verlaten. (RvS 13 juni 2024, nr. 260.109)

Verder kan worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak C-/82/16, K.A., waarin werd vastgesteld dat *“richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden.”* Dit arrest maakt geen onderscheid tussen derdelanders, naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Wanneer een bepaalde praktijk in beginsel reeds kan worden toegelaten voor een recht op verblijf in het kader van gezinshereniging, kan deze a fortiori tevens worden toegelaten voor een machtiging tot verblijf (RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653). In het kader van een machtiging tot verblijf beschikt de Belgische staat immers steeds over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Gelet op hetgeen voorafgaat moet worden vastgesteld dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet wordt geschonden door de met toepassing van die bepaling ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf niet in aanmerking te nemen -onder welke bewoordingen dan ook- omdat aan verzoeker een inreisverbod was opgelegd. (cfr. RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653) . Verzoeker kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat er geen juridische grondslag aanwezig is om de aanvraag zonder voorwerp te verklaren. Dat de aanvraag verder zou moeten worden onderzocht naar de inhoud, zoals verzoeker betoogt, kan dus niet worden gevolgd.

Enig onwettig of onzorgvuldig handelen is niet aangetoond.

2.2.3. Het enig middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS